

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščeźerńi w Budyschinje a je tam ja šchtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedžela Okuli.

Čfeš. 5, 1—9.

W tutym póstnym čašu, w kotrymž Šhrystušowe četpjenje a wumrjeće wopominamy, naš epistole napominaju, so bychmy šwjate, pobóžne žiwjenje wjedli. Nicžo naš bóle k pokucze a k šwjeczenju njewabi, hacž Šhrystušowy kšchiz a Šhrystušowa šmjercž. Tu nam pollecze hrěcha žiwje psched woczi stupa, tu šo pak tež móž k šwjeczenju žórli. Tež w džěnsniskej epistoli šwjaty japoschtol Pawoł móžnje k Bohu špodobnemu žiwjenju nawołwja: čžinče po Bosy jako lube džěczi, a nam powołanje, křodženje a herbstwo Božich džěczi psched woczi staja.

1. Powołanje Božich džěczi. Bože džěczi — žajke lubošne mjeno! Kralowske džěczi šu bohate a maja wyšoki staw; Bože džěczi pak šu hiščeže bohatsche, a maja wjele wjetšchi staw. Šmy to i pschirodženja? Ně, i pschirodženja šmy džěczi Božeho hněwa, čžěto wot čžěla narodženi, šadamowe džěczi, w hrěchach podjeczi a narodženi, škaženju šapikšani. Š Božim džěcžom šmy hagle powołani psches Božu hnadu. Šesuš Šhrystuš je nam džěcžatstwo warbowal. Wón je tón jenicžki narodženy šyn Boži; dokelž je šo naš bratr ščžinil, dha šmy my Bože džěczi ščžinjeni psches Božu hnadu.

Kak wjele je Bóh na naš wažil: Šhrystuš je šo šam ja naš podal ša dar a wopor. Na Šesušowe ponizenje, na jeho drohi wopor, na jeho hórke čžetpjenje a

wumrjeće dyršimy i džakom špominacž; nětcžišchi póstny čžas naš wošebje k temu napomina. Tak droho šmy wufupjeni; žadny džěń na to šabyčž njěšměmy.

Kubla tuteje šemje šo po placžišnje, kotruž šu mēle, šchazuja. Tu je lublo, kotrež je warbowane wo najdrožichu placžišnu. Šehodla dyršbi nam prawje lube a drohe byčž. Šchtož je nam Šhrystuš psches šwoje čžetpjenje a wumrjeće dobył, nam i hnady dari. W šwjatej kšchčenizy je nam džěcžatstwo Bože šdžělił. Šahe šmy k tutej hnadže powołani. Přjedy hacž šmy špóšnali, je šo nam najwjetšcha hnada darila.

Bože džěczi šmy; my pak dyršimy tež jeho lube džěczi byčž, kiž jeho lubuja a kotrež wón lubuje, kiž jeho pošluchaju a po Bosy čžinja. Duž dha:

Džěczi, kiž wy Šhrysta stawy,
Kiž wy Bože šnamjo šče,
Wasch křód budž psched Bohom prawy.

2. Křodžče jako Bože džěczi! Bože džěczi maju po Božej woli a na Božich pucžach křodžicž. Kak hušto pak šo kšchěčžijenjo šwětne džěczi ščžinja a po waschnju šwěta, po žadosčžach šleje wutrobny křodžža; abo šamo džěczi škóšče, šatanowe džěczi bywaju. Wot wscheho špocžatka šem je rosdžělenie mjes čžłowjekami bylo: Abel a Seth bēšhtaj Božej džěczi, Šain pak bē džěcžo šwěta. Noah a čži jeho bēchu Bože džěczi, čži drušy čžłowjekajo pak džěczi šwěta. Tak je tež džěnska hiščeže: Bože džěczi a džěczi šwěta, pobóžni a bjesbóžni šu mjes šobu žiwi. My dyršimy Bože džěczi byčž, a to Bože lube džěczi.

To dyrbi so pať pŏsnacŷ na našchim kłodženju. A temu ſwj. japoſchtol napomina, hdyŷ to a tamne mjenuje, ſchtoŷ ſo ſa Boŷe dŷeczi ſluſcha. Kłodŷcŷe w luboſczi! Bŏh je naſ lubowať, Kłodŷtuſowa luboſcŷ je naſ wumohla; tehodla dyrbimy teŷ my w luboſczi kłodŷicŷ. Jako Boŷe dŷeczi dyrbjeli mjeſ ſobu bratſja a ſotry bycŷ. Kať ſ tym ſteji? Kať huſto pobrachuje na prawej luboſczi! Swada, hida, njepoťoj ſo huſto doſcŷ namaka. Pohladajcŷe na kſchiz, tŏn waſ ſ luboſczi wabi.

Kurwaſtowo pať a wſcha njeczistoſcŷ abo laťomnoſcŷ njedyrbimy teŷ mjeſ wami mjenowane bycŷ, jako ſo ſwjatym ſluſcha. Kłodŷcŷijanam pſchiſteji, w pŏzeczimoſczi a czuſtoſczi kłodŷicŷ. Kať moŷne je knejſtowo njepŏzeczimoſcŷe! Kať to najlŷpſche moŷy luda ſeŷerje! S kurwaſtowom ſwj. japoſchtol laťomſtowo mjenuje a pſched nim warnuje. Tajkim hrŷcham pſchibŏjſtowo rŷka. Zich mjele tajkim pſchibŏham ſluŷi. Zich maťo je, kiŷ ŷadoſcŷ cŷŷla a ŷadoſcŷ woczom wobkneŷa. Kłodŷcŷijenjo, Boŷe dŷeczi, dyrbja ſo wot tajkich hroſnoſcŷow ſdalicŷ a w czuſtoſczi kłodŷicŷ. To ſebi tŏn Kneŷ ŷada a teŷ moŷ ſ temu dawa.

Teŷ we ſłowach ma kſchŷczan czuſty a cŷeſny bycŷ. Njehorne ſłowa a nablaſne rŷcŷe abo ŷorty jemu njepſchiſteja. Huſto doſcŷ njeduchne ŷertowe rŷcŷe teŷ w ſwjatych wŷzach kſchich. Njeſapomnmy, ſo dyrbja ludŷo na ſudnyu dnju wotmolwicŷ ſa kŷŷde njewuŷitne ſłowo, kotreŷ ſu rŷcŷeli.

We ſwjatej boŷoſczi Boŷe dŷeczi kłodŷa. Boŷi ſud ſnaja. Na Boŷim kraleſtwje niťo dŷel nima, kiŷ je ŷimy w tamnych hrŷchach.

Boŷe dŷeczi njeſmŷdŷa ſo ſawjeſcŷ dacŷ! Cŷim ſwŷrnichŷo ſo ſ Bohu maja a na njeho hladaju, cŷim bŏle ſawjedŷenje ſwŷta wot ſo wotpoſaŷaju. Swŷt je poľny ſawjedŷenja; wutroba je ſłaba a njewŷta. Duŷ rŷka: ſteŷcŷe we wŷerje, dŷerŷcŷe ſo jako muŷy a budŷcŷe ſyľni! Wodlitwa, Boŷe ſłowo, ſwjate wotkaſanje — to je, ſchtoŷ naſ poſyľnja a wobtwjerdŷa we wŷerje a w dŷecŷatſtwje Boŷim.

Boŷe dŷeczi dyrbja we ſwŷtle kłodŷicŷ, dofelŷ ſu dŷeczi ſwŷtla. S pſchirodŷenja ſmy wſchať w cŷŷmnoſczi t. r. w hrŷchach a njeſbŷoſczi. Swŷtlo ſwŷta je Kłodŷtuſ, kiŷ cŷe naſ roſŷwŷtlecŷ. Kłodŷtuſ w naſ — to je prawe ŷiwjenje. D ſo bycŷmy ſo ſwŷeru prŷowali, ſo bycŷmy to doſonjeli!

Boŷich dŷeczi pnycha pať je plŷd ducha, kiŷ ſo wopoſaŷuje we wſchej dobrocŷe a prawdoſczi a wŷernoſczi. Duch Boŷi je, kiŷ tajke plody w naſ pſchinjeſe; jemu dyrbimy we ſwojich wutrobach ſkutkowacŷ dacŷ, wot njeho dyrbja Boŷe dŷeczi ſtajnje ſo wodŷicŷ dacŷ. Duŷ dŷa:

We wſchŷem ſwojim wobŷndŷenju
Budŷcŷe ſwjeczi wobſtajnje!

Bŏh, kiŷ waſ je ſ wuſwjeczenju
Powolať, ſam ſwjaty je.

Doniŷ tudy pſchewnacŷe
A ſo pſchihotowacŷ macŷe,

Wjedŷcŷe ſwoje ŷiwjenje

W boŷoſczi hacŷ do ſmjercŷe!

3. Sa tajke Bohu ſpodobne kłodŷenje ſo pať ſkŷncŷnje Boŷim dŷecŷom rjane herbſtowo doſtanje. Kurwarjam a njeczuty a laťomny ſo herbſtowo na Kłodŷtuſowym a Boŷim kraleſtwje wotrykne (5. ſchť.). S tym je wuprajene, ſo Boŷe dŷeczi, kotreŷ po Boŷy cŷinja, maju na tajkim herbſtwje dŷel. Kaťke je to rjane herbſtowo! Boŷe kraleſtowo je prawdoſcŷ, mŷer a wjeſeľoſcŷ w ſwjatym Duchu.

Tu je hrŷch, bŷdŷenje a ŷaloſcŷ. Tuto ſbŷŷne herbſtowo je Kłodŷtuſ nam dobyť, nam toŷamo ſ hnady pſchipada. Kať rjenje tam budŷe w towaſtwe wſchitkich ſwjatych a ſbŷŷnych!

Hdyŷ tajke ſbŷŷne herbſtowo nam kimo, njedyrbjeli potom ſa nim hŷnicŷ we ſwŷerje a wŷerje ſ poboŷnym kłodŷenjom? Nadŷija na to, ſo junu tuto herbſtowo doſtanjemy, nam teŷ moŷ ſpoŷczi ſ bohoboŷaſnoſczi, ſ wojowanju, ſ njeſenju ŷaloſcŷe tuteho cŷaŷa, dofelŷ ſebi prajicŷ ſmŷny: ſmy my dŷeczi, dŷa ſmy teŷ herbojo, a to herbojo Boŷi a ſobuherbojo Kłodŷtuſowi; je-li ſo ſ nim ſobu cŷetpimy, ſo bycŷmy teŷ ſ nim ſobu pſchekraſnjeni byli, a: nŷcŷiŷcheho cŷaŷa cŷetpjenje hŷdne njeje teje pſchichodneje kraŷnoſcŷe, kotraŷ ſo nad nami ſjewicŷ budŷe. Tať mamy bohaty troŷchť we wſchitkich ſpytowanjach a nuſach tuteho ŷiwjenja a ſmy ſboŷowni tu a ſbŷŷni tam. D ſo bycŷmy wſchitzy Boŷe lube dŷeczi wŷtali a ſo pſchezo dale a bŷle ſcŷinili, ſo bycŷmy teŷ junu wŷcŷne herbſtowo doſtali pſchŷ Boŷu hnadu w Kłodŷtuŷu Jeŷuŷu.

A njebjeſam, ſ njebjeſam

Cŷe ſo hiŷom dawno nam;

Schťomy ŷiwjenja tam ſteja,

Boŷe dŷeczi wſchŷe nuts dŷeja,

Kneŷe, domjedŷ naſ teŷ tam!

ŷamjen.

R.

Roskudy wo Kłodŷtuŷu.

Narod a ŷiwjenje Jeŷom Kłodŷta ſtaj woblicŷo ſwŷta pſchemŷitŷoj. Wſcho jene hacŷ cŷi jeni jeho bŷjſtowo prŷeja a cŷi druŷy ſo ſ njemu modla a jeho pſchekraſnjuja: Jeŷuŷ ſ Nazarethŷa ſteji jako prŷeni w pſchehrodach cŷaŷa. Kłodŷtuŷowe bycŷe w ſwŷcŷe je tŷnŷamy ſ nowym ſwŷtłom a ŷiwjenjom wobdaťo. Kłodŷtuŷ je cŷłowſkich duchow ſ wulkim myŷlam nawabjowať, a teŷ mudri tuteho ſwŷta, cŷi moŷni duchowjeťchojo ſu ſo napinali, ſo bycŷu jeho byťoſcŷ a powahu wuŷlŷdŷili.

Tu je najprjedy wulki kriticŷ a ſwobodomŷerny Leŷŷing, kiŷ wo Kłodŷtuŷu praji: „Lŷpſchi wucŷeť dyrbjelŷe pſchicŷicŷ, kotryŷ dŷŷŷcŷu tu ſtaru a pſchetryebanu elementarnu knihu ſ rukow wſa. A Kłodŷtuŷ pſchidŷe. Tať bŷ Kłodŷtuŷ tŷn prŷeni ſpuſchcŷomny, praktiŷki wucŷeť wo njeſmjertnoſczi duŷche.“

Immanuel Kant, ſiloŷof-Kŷnigsbergſki, wulki cŷehnidbny kharakter, kiŷ ſwoje ſamŷne wucŷby ſe ſprawnym ŷiwjenjom dopoſaŷowaſche, roſhnŷwa ſo jara na jeneho pſchecŷela, ſo bŷe we ſwojim wobdŷiwanju ſa njeho Kantowu moralu ſ Kłodŷtuŷowym waſchnjoſaťonjom do pſchirunanja wŷať, a dŷŷche: „Pſched Kłodŷtuŷowym mjenom ſo njebjeŷa pokorjeju, pſchetoŷ wŷn je ſwjaty, mjeſ-tym-ſo je moje mjeno jeno to kłodŷeho wucŷomŷa, kotryŷ ſo prŷuje, po najlŷpſchim domjedŷenju wucŷby miŷchtra wuŷkadowacŷ.“

Schelling, wot mnohich ſ hoľa do rjadownje njewŷeriwych li-cŷeny, praji, „ſo je Jeŷuŷowe ſjewjenje wrŷcŷiza ſtawitny ſwŷta byťo. Pſchetoŷ Jeŷuŷ Kłodŷtuŷ bŷŷche to ŷiwe ſłowo.“

ŷiloŷof Fichta praji, ſo je Kłodŷtuŷ wŷazy byŷli wſchitzy mudri ſwŷta ſhromadnje wuŷonjať, dofelŷ je njebjeŷu cŷehnidbnoſtnu wucŷbu do wutrobow a domow cŷłowjeťow pſchinjeŷť. „Hacŷ do tŷnŷa ſwŷta,“ wŷn pokracŷa, „budŷa wſchitzy dohľadni ſwoje kolena pſched Jeŷuŷom ſ Nazarethŷa ſhibowacŷ a wſchitzy budŷa tŷn nadŷemŷki bŷŷchŷcŷ tuteje jenicŷkeje ſjewby pokornje pſchipŷnawacŷ.“

San Pawoľ Kłodŷtať, tŷnle myŷłowpoľny pŷŷnik, mjenuje Jeŷuŷa najcŷiŷcŷiŷcheho moŷnych a najmoŷniŷcheho czuſtych, kotryŷ je ſ pſcheryťmaj rukomaj rŷku ſtawitny ſwŷta ſ jejnego ſtareho bŷha pſchinjeŷť, a kiŷ pokracŷa, cŷaŷy wobkneŷecŷ a wodŷicŷ.

Skławny pěkńik Gótha dawa Khrystuſkej titul „bójski cžłowjeł“ a „ſwjaty“. Wo Jeſuſowych czerpjenjach wón rjekny: „My nad nimi ſchlewjeť wupſheſčeramy, dokeľž mamy pſched nimi tať wulku pokornoſč.“ Dale wón praji: „Sa wſchě ſchtyri ewangelije ſ hola ſa wopravdžiwe dđeržu: pſchetož w nich je wotblyſčě teje wyſokofčje džekawy, kotraž ſ Khrystuſkoweje woſoby wuľhadžeſche a tiž běſche tať bójskeje ſamownoſčje, kajkaž ſo bójskoſč hiſčěže ženje na ſemi ſjewila njeje.“

David Bjedrich Strauſ ſkóncžnje, runjež wón radſcho potrohowaſche dyžli twarjeſche a bě nawalny pſchecžiwnik ſchheſčžijantwa, dyrbi tola wuſnawacž, ſo je Jeſuſ najwyſchſchi pſchikad nabožiny a ſo žana doſonjana pobožnoſč bjeſ jeho pſchitomnoſčje we wutrobje móžna njeje.

Biblija pať, tole njeſmylně žórto Božeje wěrnofčje, dawa Jeſuſkej, na kotrehož mudri tuteho ſwěta njedžiwaja, dokeľž maju jeho ſa paromneho, najwyſchſche a ſa nať najſbóžniſche mjena: „Ebóžnik, ſěſchta měra, jehnjo Bože, kotrež ſwěta hrěchi njeſe, Wujednať a Ebóžnyhčžinjeť — a we tyhľe mjenach leža wſchě pokľady mudroſčje potajene.

F.

Lubofč k Jeſuſkej.

(Novalis.)

Hdyž njeſwěra tu roſčje,
Čži ſwěru wobľhowam,
So kwětka džakownoſčje
Čso njeponinje nam.

Čſy ſa mnje czerpik trjudy,
Čso bėdžik je ſmjercžu;
Duž tebi ſwjecžu tudy
Nětk wěčžnje wutrobu.

Sa huſto ſylſy ronju,
So ſmjercž čje jimaſche,
A ſo tu woſpjet ſhonju,
Kať ſwět čje ſabył je.

Ty, lubofč woblecženy,
Tať wjele doſonja,
A tola ſapomnjeny
Čſy tudy wot ſwěta.

Čſy lubofč ſwěrna, prawa,
Wſchěm ſ nuſy wupomhaſč;
Njech wſcho ſo tebe wſdawa,
Ty tola ſwěrnofč maſč.

Mať twoja lubofč hnuwa,
Tu ſkóncžnje cžujemy;
Duž wóčžko w ſylſach pluma,
So Bože džěčži ſmy.

Čže ſacžu moja duſcha,
D njepuſčě wote mnje;
Njech wona tebi ſluſcha
Do wſcheje wěčžnoſčje.

Njech bratrow, ſotrow wjele
Tež ſ njebju ſľladuje,
Wſched tobu pada dele
A tebi ſ wutrobje!

K. A. Fiedler.

Khudy ſaſtupnik.

(Poſtracžowanje.)

Wo tuthy poděndženju bě ſo něhdže tydžeň minył. Do wifaroweho domu muž ſtupi, na kotrehož ſufni, je ſklotom wuſchitej, hnydom ſľužobnika někaťkeho bohateho a woſebneho knjeſa ſpóſnachu. Wón jara dwórliwje ſo pokloniwſchi pſchecželnje praji: „Seho excellenza, knjeſ miniſter, Waſ, wyſokodoſtojnny knježe, pſcheſ mje proſhycž dama, ſo byſčěže tať rucže hacž móžno ſ njemu do Londona pſchicžli.“

„„Mje?““ wifar ſpodžiwajo ſawoľa; „„mój luby pſchecželo, Wſy drje ſo mylicže?““

„„Njejcže wy wifar William Brown?““ ſo ſľužobnik praſcheſche.

„„Tón wſchať ſym,““ bě wifarowe wotmolwjenje.

„„Nó, potom ſo njemylu,““ zuſy dale rěčjeſche.

„„Ale mój Božo,““ wifar ſtrachocžiwje ſawoľa, „„ſchto dha by miniſter wote mnje čžył? Sa tola njebych wjedžal, ſo bych někaťkeho pſcheſtupjenja winowaty byl. Wěčče ſnadž Wſy, luby pſchecželo, cžehodla dyrbju ke knjeſej miniſtrej pſchicž?““

„„Ně,““ ſľužobnik wotmolwi, „mi je ſo jenož pſchikaſalo, ſo dyrbju Waſ pſcheproſhycž, ſo byſčěže ſo ſterje a lěpje do Londona podali.“

„„Nó, ja pſchińdu, hiſčěže dženſa pſchińdu,““ wifar praji, a ſ jeho hľoſa bě ſtrachocžiwofč a bojofč ſľyſchecž.

Lědma bě ſo ſľužobnik wotſalil, duchowny ſ ſwojej mandželſkej ſhwataſche, ſo by jej ſpodžiwnu powjeſč ſdžělił. Wón ſo tež jej wuſna, ſ kaťkej bojofčju je jeho wutroba napjelnjena, a wona mějeſche próžny doſč, ſo jeho někať ſmėrowa. Nětko pať dyrbjachu ſo pſchihoty cžinicž, ſo by wifar, tať rucže hacž ſo hodžeſche, pſchicžtojnje ſwobleſany pſched miniſtra ſtupil. Staroſčžywa mandželſka njedželſku ſufnju ſwojeho muža wobľlada. Wona bě kětro ſnadna a wotnoſčena. Sejna pilna a ſpróžniwa ruľa pať ju cžekajo, rjedžo a ſchijo ſažo do rjada ſtaji, ſo ſo jejny noſčer hańbowacž njetriebaſche, ſo ſ njej tež ſ nuſy w miniſtrowym hrodže pokafacž. Tať ſo wifar ſkóncžnje na pucž naſtaji, pſchewodžany wot wutrobneho ſbožopſchecža ſwojeje ſwěrneje mandželſkeje.

Čžežkeje wutroby kudy wifar ſwoju drohu cžehnjeſche. Čchto tež to miniſter wot njeho čžyſche? Tole praſčjenje jemu ſažo a pſchezo ſažo do myſlow pſchińdže. Wutroba jemu pukotaſche ſ bojofčju a ſe jtyſkom. Čkóncžnje běſche do wulkeho měſta Londona doſchoł. Khwatajžy měſčezaniſke drohi pſchecžiwſchi wón ſkóncžnje pſched miniſterſkim hrodom ſtejeſche. Hdyž kraſnje wupyſchene hrodowſke ſeženy a ſľhody wuľlada, ſo jemu hiſčěže bóle ſaſtyſka. Ale, wón džě mějeſche pſchikaſane pſchińč, duž tež ſo nětko komdžicž njeſmėdžicche. Wón ſľužobnik rjekny, ſchto je, a hnydom jeho ſ miniſtrej puſčecžichu. Kať ſo wobohi wifar ſtróži, hdyž ſo wyſoke ſchidkate durje wotewriču a wón do blyſčěčateje jſtwy ſaſtupi! To běſche rjana, bohacže wudebjena ſala. W kraſnej pyſche ſo wjerč a ſeženy blyſkotachu. Žyła ſala běſche ſ drohotnymi rubami a tepichami pokľadžena, kotrychž ſo kudy wifar ſ nohomaj haj dótknyč bojjeſche. Kólo wokoło běſche wſcho pyſchne a kraſne. K temu pſchińdže, ſo běſche pola miniſtra runje wulke towařſtvo. Njenje ſdraſčeni knježo a knjenje na drohich ſtolach kólo wokoło ſedžachu. Čtrachocžiwny kudy wifar we ſwojej kľudobnej draſčje na ſalinyſm proſy ſtejeſche. Wſchěch wocži ſo na njeho wobrocžichu. To jemu tež poſľedni kuſt kľrobľofčje wſa. Ale hrabja běſche jara luboſčžiwny a pſchecželny muž. Wón na měčče ſ ſwojemu hoſčej pſchicžſtupi, pſchimny jeho ſa ruľu a praji ſ towařſtwu, kotrež běſche ſo pola njeho ſeſchko: „„Moji cžeſčeni knjenje a knježo, wjeſelu ſo, ſo ſmėm wam tudy cžeſčje hódneho muža pſchedſtajič, wyſokodoſtojnneho wifara Williama Browna. Wón je tón, wo kotrymž wam priedy powjedach. Wón je cžinił, ſchtož wſchať ſo kóždemu ſchheſčžijanej ſľuſcha. Ale ja njewėm, hacž bychmy my wſchitžy pod tymi

šamšnyimi wobstejnoščemi činili, kaž wón!" — Či wyšozny knježo a te wošebne knjenje nětko hiščeže bóle na kħudeho wifara hladachu, dħyžli prjedy. Njewěm, hač we šwojej wutrobje ministrej prawo byčy dachu. Ale to wěm, so běšče ministrowa rěč ponižneho muža hiščeže bóle strachocziweho ščinika. Šofornje wón woczy k semi škoži a žaneho šłowa njepraji.

„Wyšokodostojny knježe“ — minister šfóncžnje k wifarej rjetny, „njemějče mi ja šlo, so šym Waš na daloki pucž do Londona ponucžil. Ša čħyžy waš tola rady šam šesnacž a š jentym temule čħeščžomnemu towarštwu wješele ščinicž, so waš šesnaje. Wěm, so wam mješ nami derje njeje, duž tež waš dlěje dħeržecž nochžu. Dowolče mi jeno, so šmēm wašy pšhecžel byčy a so šmēm wašy prawje bōršy we wašim domje wopytacž a we wašej šwōšbje waš widžecž.“ William Brown tež nětko žaneho šłowcžka njewotmolwi. Mjelcžo a ponižnje šo wón pšched tym wošebnym a tola tač dobrocziwym mužom pokloni. Minister šajwoni. Dwaš šlužobnikaj šastupiščtaj. Wón jimaj porucži: „Dowjedžtaj tehole knješa, hħžež mataj šasanaj!“ Na to šo wón hiščeže ras pšhecželštwu wifara porucži a jeho proščešče, so by w Božim mjenje ša šlužobnikomaj šchol. Našy pšhecžel pač běšče žyle šbožowny a dwōžyž lōžycho dħyšče, hħyž běchu šo durje ša nim šacžinile, a wón po hrodowskich šhodach šašo dele štupacše.

Šlužobnikaj jeho ke kralowštemu wošej wjedžesčtaj, kotryž delečach čħašče, a jeho proščeščtaj, so by šo nuts šħnył. „Mojej knješaj“, rjetny William wšchōn šastrōženy, „Wōj šo mylitaj, šym pšechi do Londona pšchišchol.“

„„To derje wěmoj,““ běšče wotmolwjenje, „„ale jeho excellenza knješ minister je porucžil, so dħrbicže w tymle wošu domoj jěč.““

Tu wěšo žane wobaranje njeběšče. Wifar do pšychneho woša šalěše. Tež šlužobnikaj, jedynšprědku, drugi šady, horje škocžiščtaj a špěšchnje wōš wotjědže. William Brown běšče š woprědka kaž pohłuščenj. Šrěni křócž we šwojim žiwjenju wón jědžišče, kaž wošebny muž. Myšle šo jemu mucžachu, hħyž šwoju hrubu a kħudobnu šuknju š něžnej čħežkej židu pšchirunowacše, š kotrejž běchu mjehke wošowe šħdla pocžehnjene a žyly wōš š nutska wobbity. „Ščto to budže?“ Wón štrachocziwe šawōla. „Ščto moja šana, ščto moje dħečči k temu rjetnu, hħyž w tajšimle kralowškim wošu k nim pšchijědu? Ščto jeno budže wošada wo mni myšlicž. Nješmēja-li nje ša hordeho, so kħrobloščže došč njemějach, tole poškieženje wotpošacž? Wěšo wšchāč běšče to minister porucžil. Ale njebudžich šo tola wobaracž dħrbjal, došelž šo wo prawdže nješlušča, so šo š žusej hrabjowej pħyču ščěrju?“ Ale wěž běšče šo nětko štała a šo wjažy pšchemenicž nješhodžesče. Druhe myšle wifarej pšched dušchu štupachu. Wón šebi porokowacž pocža, so je šo tač štrachowacž a mjelcžal. „Ach, ja blašn!“ wón šawōla, njeběšče to šjawna Boža ruka, kiž je mje do Londona a k ministrej wjedla? Nješbudžich tōnle pucž wužicž, nješbudžich šebi pola teho dobrocziweho knješa wuprōšdnjene šarške měšto wuprōšyčy dħrbjal? Wōh wě, na to ani pomyšlił nješšym. Nješbudžich drje tež kħrobloščže došč mēł, šłowcžko prōštwy wuprajicž. Wěšče je Boža šwjata wola była, so dħrbjach mjelcžecž. Šjecža je Wōh luby knješ to rjane měšto wjele lēpšchemu a doštojnišchemu mužej pšchifudžil.“

Tajkele myšle na dompucžu jeho dušchu napjelnjachu a šajimachu. Na jene dobo wōš šasta. Wifar pšches wokno pohlada a šo štrōži wuhladawšchi, so pšched šwojim domom nješteji, ale pšched šaru. Na šlužobnikow, kotrajž běščtaj dele škocžiloj a čħyščtaj jemu š woša pomħacž, wón šastrōženy šawōla: „Mojej knješaj, tōn křócž šo žyle wěšče mylitaj, tōnle dom moje wobhdjenje njeje.“

„„Wōžarujemoj, wyšokodostojny knježe,““ jedyn š njeju wotmolwi, „„so dħrbimoj wamaj šašo napšhecžo rěčecž. Knješ minister je porucžil, so dħrbimoj Waš pšched šaru š woša pušchicžicž

a Wam rjež, so budže wot dħenšniščeho dnja tōnle dom Wašče wobhdjenje.““

„Ščto?“ wifar wšchōn šadžiwanj šawōla, „tōnle dom moje wobhdjenje?“

„„Šaj!““ šlužobnik wotmolwi a pšchistaji: „„Šowle tež je nam jeho excellenza list ša Waš pšchepodač, kotryž Wam wšcho dalšče praji. Macže nam hewacž hiščeže ščto porucžicž?““

Šastrōženy muž njewotmolwi. Wón šo jeno pšchezo praščešče: „Ščto je to? Ščto ma to na šebi?“ a wulki šašglowanj list w rukomj wjercžesče.

„„Nimacže namaj dale ničšo porucžicž?““ šo šlužobnik hiščeže juntrōcž woprašča.

„Mōj knježe! Ša?“ William Brown šadžiwanj šawōla. „Ščto dħa dħrbju ja porucžecž? Luby pšhecželo, ja ani wjedžal njebych, kač to šapocžecž, dħrbjal-li Wamaj něščto porucžecž.“

„„Nō, dħa w božemje, wyšokodostojny knježe!““ šlužobnikaj prajesčtaj a šo šdwōrlivje pokloniščtaj. Šotom kōždy na šwoje měštno škocžiščtaj, a wōš špěšchnje a lohžy šašo wotjědže.

(Wšchichodnje šfóncženje.)

Wšchelake š bliska a š daloka.

— Dofelž maja šo nětko pšchijimanske pruhowanja na Budyški abo Lubiški šeminar a hušto mlōdženzojo šwoje pruhowanje wobšteja, ale nješdōšahazeho ruma dla šo tola do šeminara pšchijecž njemōža, my šarschich hiščeže juntrōcž na pšchihotowarnju (prāparandu) na šeminar we Wōjerezach kēdžbnjch čħinimj, hħžež mōža šwojich šħnow nětko hiščeže šamolwicž, hħyž na druhim šeminarje šo nješku mohli pšchijecž. We Wōjerezach šo tač derje wucžomžy še Šatškeje kaž š Bruskeje pšchitowšmu. Š dobom na to dopominamy, so šo te tši rjadownje pšchihotowarnje na šeminar (prāparandy) pošlednim 3 rjadownjam šeminara runaja, dofelž maja mlōdženzojo w Bruskej jenož 3 lēta šeminar šamy wopytacž a ma šeminar jenož 3 rjadownje.

— Šašdženu wutoru mēšesče žħrtwinski šastupjerštwu w pšchitownošči šastupjerja patronata, knješa mēšecžanošty šamana š Wōjerez, w Delnim Wujesdže pošedjenje, w kotrymž šo jenohlōšnje wobšamny, w Delnim Wujesdže nowu šaru natwaricž.

— Dotalny prāšidenta kħěžorštwoweho šejma hrabja še Štollberg je wumrjel.

— Njane dopošasmo je, so hiščeže dobre šchescžijanske jadro w ludu teži. Wěšty profesor Drows je wušstupil, kotryž Šesufa přeje. Pšhecžiwu jeho wušstupjenju běšče šo wulka ludowa šhromadžišna w Barlinje šašdženu nješdželu do Wušchoweho žħrtuša powōlata, ale na 20,000 ludži běšče šo šesčto a woni ruma nješnamacachu. Duž hibacše šo lud k domej, kotryž šo ludej wocžini. Lud špewacše š mōžnym hōškom: „Šed'n twjerdy hrōd je našy Wōh šam“ a lud pšchihlōšowacše šłowam rěčnikow, kiž lžu tamneho nješwěrjazeho profesorora wotpošacachu a pšches ludowe wutrobny klinečesče to wěrjaze pšchewēdcženje: „Šesuf je žiwj“.

Prōštwā wšchēm šerbškim ev. duchownym.

Wutrobnje šo prošy, so čħyžli kħ. duchowni jutšje Draždžanške šerbške kemschenje na šwjatym mēšče wošjewicž a š dobom wošadnych naležnje prošyčy, so čħyžli šwojich šnatych w Draždžanach a wokolinje, šħnow, kiž šu tam w šastojništwach abo mješ wošakami, dħowki, kiž šu tam w šlužbje, šwēru napominacž, so byču šo niž jenož na šerbškej Božej šlužbje, ale po mōžnošči tež ša Wōžim blidom wobdžēleli. Šetušče šerbške Bože šlužby w Draždžanach šo wotdħeržuja:

	nješdželu Šātare, 6. mērza,
5.	po šwjatej Trojizy, 26. junija,
17.	po šwjatej Trojizy, 18. septembra,
2.	adventa, 4. dezembra.

Porjedjenje: W tydžerškim čħiše je šo jara njeluby šmyłk pšchehladač. Šam ma w 4. šchtucžy 1. špēwa pošledne šłowo 3. rjadki **lwaž** rēlacž.